

Hospes

Анастасія Корбет

Ти вліз без дозволу.

Я замикала ворота. Перевіряла двічі. Тричі. Але ти все одно тут. У моєму винограднику. Між рядами, які я вирощувала роками – обережно, беззвучно, без зайвих рухів.

Тепер – витоптано. Розірвана земля. Поламани лози. Сік тече, як щось живе.

Ти ж не їси – ти шматуєш.

Скажи, навіщо тобі це? Мало просто бути? Чому тобі треба лізти всередину, під шкіру, між думки, в ті місця, куди я сама боюсь заходити?

Ти зробив мене оголеним нервом. Будь-який дотик – і я здригаюсь. Будь-який звук – і я вже не тут. Я не контролюю себе. Це твоя робота?

Ти виїдаєш мій час. Гризеш його зсередини. Сідаю працювати – і провалююсь у тебе. У ці нескінченні кола. Де одне і те саме. Де я думаю до виснаження, але нічого не доводжу до кінця.

Логіка? Ти розібрав її на частини. Вона лежить поруч – купа мертвого заліза, яке більше нічого не тримає. Я дивлюсь на речі і не можу їх скласти назад. Ти перекручуєш усе.

...

Сон.

Ти крадеш його найжорстокіше.

Я лягаю – і ти вже там. Лежиш поруч. Не торкаєшся, але тиснеш. Немає притулку навіть у темряві. Там теж ти. Диктуєш образи, яких я не просила. Прокручуєш сцени, яких не хочу. Знову і знову.

Навіщо тобі стільки моєї крові?

Ти не насичуєшся. Тільки стаєш більшим. Голоднішим. Забираєш і забираєш, наче в мені бездонне джерело. Але його немає. Я закінчуюсь. Чуєш?

Ти колись підеш? Просто заберешся геть. Вийдеш. Закриєш за собою. Даси мені повернутися до тиші, до рівної землі, до спокійного дихання?

Чи це і є план – стерти мене?

...

Я ходжу між рядами. Дивлюсь на сліди. На розірване. На те, що ще вчора було впорядковане.

І раптом ловлю себе на тому, що знаю ці рухи.

Ці укуси. Цей спосіб ламати.

Я знаю, як ти сюди потрапив.

Бо це я відкрила.

Бо це я впустила.

Бо це мої руки рвуть ці лози.

Ти не прийшов ззовні.

Ти проріс ізсередини.

Ти їси не мене.

Ти їси через мене.

...

То хто з нас має піти?

Ти?

Чи та, хто стоїть зараз серед руїн і не може відрізнити власні зуби від твоїх?